

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψῆφον ἡμῶν ἐπηγεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ θιόνουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἑξάμηνες δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀργύρου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 16

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

» Ἄλλοι λένε πὼς δὲν ἔρχεται γιὰ-
τί φοβᾶται πὼς θὰ πλῆξει. Ἄλλοι, —
κι' αὐτοὶ θαρρῶ ἔχουνε δίκιο, —λένε
πὼς αὐτὸς ἀποδοκιμάζει τὴν ἐπανά-
στασιν, κατακρίνει τὸ Μάρφα, τὸ Μπαρ-
τόλδο καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ ἐνίσχυσαν
τὸν πατέρα του νὰ σοῦ πάρῃ τὸ στέμμα
σου, μικρὴ μου Βασίλισσα, καὶ δὲ θέ-
λει νὰ φαίνεται πὼς ἔχει τὸ μέρος
του σ' αὐτὴ τὴν κακὴ πράξιν.

» Δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νέο κι' ὁ-
μως, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας του, τὸν
ἔχω συμπιθῆσει.

» Οἱ γονεῖς μου δὲ βρίσκουν καμμιά
εὐχαρίστησιν νὰ κάθωνται ἐδῶ, ὅστερ'
ἀπὸ τὰ φριχτὰ γεγονότα ποὺ ἀναστά-
τωσαν τὴν πρωτεύουσα κι' ὅλη τὴ χώρα.

» Γι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς μου ζητᾷ νὰ
τοποθετηθῇ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς εὐρωπαϊκὰς
πρεσβεῖες κι' ἂν τὸ πετύχῃ, θὰ περάσου-
με κι' ἐμεῖς σὲ λίγο ἀπ' τὶς εὐρωπαϊκὰς
πρωτεύουσες, ὅπως τῶκαμες καὶ σὺ μὲ
τὴ διαφορά πὼς ἐμεῖς θὰ μένουμε πε-
ρισσότερο ἀπὸ σένα στὴν καθεμιὰ.

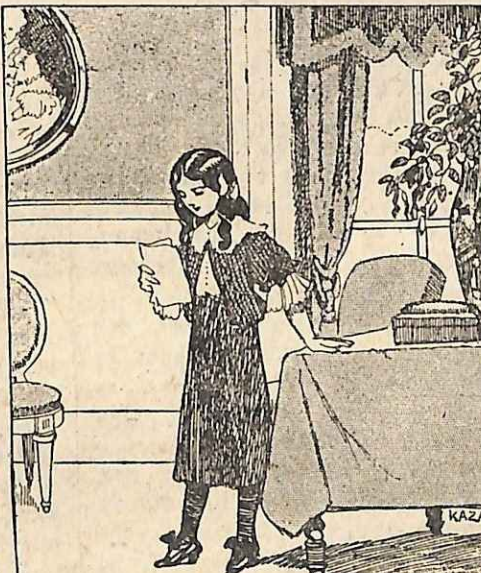
» Ἀχ, τί χαρὰ ἂν τὸν διόριζαν στὴν
πρεσβεῖα τοῦ Παρισιοῦ! Τί εὐτυχία
νὰ ξαναθρῶ τὴ Ζινούλα μου, νὰ τὴ
βλέπω καθεμέρα, ὅπως ἄλλοτε!

» Πεῖς ἔρρει ὅμως πόσος καιρὸς θὰ
περάσῃ ὅσο ποὺ νὰ πραγματοποιηθῇ
αὐτὸ τὸ ὄνειρο! Ὡστό-
σο θᾶχω τὴν ἐλπίδα
καὶ θὰ περιμένω μὲ
ὁπομὸν.

» Ἐέρεις, προχτὲς ὁ
μπαμπᾶς μου πῆγε
στοὺς βασιλικοὺς σταύ-
λους, μὲ τὸν κρυφὸ
σκοπὸ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ
τὸν Σαχέλ. Τοῦ τὸν
πρόβλεψαν χωρὶς πολ-
λὰς δυσκολίας. Τὸ πι-
στεύεις λοιπὸν ὅτι ὁ
Σαχέλ μ' ἐγνώρισεν;
Φωνάζω τὸνομά σου
μπροστά του καὶ τότε

κείνος στηλώνει ταῦτιά καὶ μὲ κοιτά-
ζει μὲ περιέργεια. Ἕνας ἀκόμη πιστὸς
ὁπῆκος, ποὺ περιμένει νὰ γυρίσῃ ἡ
Βασίλισσά του.

» Τὰ σέβη μου καὶ τοὺς χαιρετι-

« Ἐσχίσε τὸ φάκελο καὶ διάβασε. » (Σελ. 114, στ. γ').

σμοῦς μου στὴ θεία σου. Περιμένω
γρήγορα γράμμα σου καὶ σὲ φιλῶ γλυ-
κὰ-γλυκὰ στὰ δυὸ σου μάτια.

Μίλν ντέ Ρεβάλ»

Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμ'
αὐτὸ ποὺ ἔχε τὸ ἄρωμα τῆς πατρίδας τῆς.

« Ἡ πισινὴ πλευρὰ ἔδλεπε ὡς ἄλλον κῆπο... » (Σελ. 121, στ. γ').

Ἡ ἐλπίδα πὼς θὰ ξανάβρισκε τὴν
ἀγαπημένην τῆς φιλενάδα, τὴν ἔκαμε
χαρούμενη ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὡστόσο ὁ οὐρανὸς ἦταν χαμηλὸς
καὶ λυπημένος. Ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ
βράδυ ἡ βροχὴ ἔπεφτε στὸ πάρκο
τοῦ Κεραμεικοῦ ποὺ ἦταν ἐρημωμένο:
Τὰ παιδιὰ τῶχαν ἀφήσῃ ὅλα καὶ τὰ
πουλιὰ φτεροῦγίζαν γεμάτ' ἀγωνία.

Ἡ μεγαλύτερη διασκέδασις τῆς Ζί-
νας ἦταν νὰ κάθεται νὰ παίρνῃ τὸν ἀέρα
τῆς στὸ μπαλκόνι. Ἐβλεπε τοὺς δια-
βάτες καὶ τὰμάξια κι' ἡ μεγάλη κίνησις
τοῦ δρόμου τὴν ἐμάγευε.

Ὅταν ὅμως ἔβρεχε, δὲν ἔβλεπε παρὰ
ἓνα στρατὸ ἀπὸ ὀμπρέλλες, ποὺ ἔμοια-
ζαν σὰν πελώρια μανιτάρια ποὺ εἶχαν
ξεφυτρώσῃ ἀπ' τὴν ὕγρασι.

Ὡστόσο αὐτὴ ἡ κατάστασις ἦταν
προσωρινή. Ἡ διαμονὴ στὸ ξενοδοχεῖο
δὲν μπορούσε νὰ τραβήξῃ πάνω ἀπὸ
δυὸ-τρεις βδομάδες. Ἐπρεπε νὰ νοι-
κιάσουν ἓνα σπίτι, ἀφοῦ εἶχαν ἀπό-
ψασιν νὰ μείνουν στὸ Παρίσι ὀριστικά.

Ἀρχισαν λοιπὸν τὶς ἀναζητήσεις.
Κάθε μέρα κοιτάζαν τὶς ἀγγελίες κι'
ἔτρεχαν γιὰ σπίτι. Καὶ μὲ τὴν κίνησιν
αὐτὴ ἔσχιζαν λίγο τὴν πλήξιν τους.

Τέλος οἱ δυὸ ἐξόριστοι βρῆκαν, στὴ
 συνοικία τοῦ Ὡτέτ, μιὰ μικρὴ βίλλα
μὲ ἀρκετὰ δωμάτια.

Ἕνας κηπάκος χώριζε τὸ σπίτι ἀπὸ
τὸ δρόμο. Ἡ πισινὴ πλευρὰ ἔβλεπε σ'
ἄλλον κῆπο μεγαλύτερο μὲ μιὰ μι-
κροῦλα στέργα στὴ μέ-
ση, ἓνα χαριτωμένο
κίτσκι καὶ ποικύες
δενδροστοιχίες, ὅπου
ἡ πριγκίπισσα Βαλεν-
τίνη κι' ἡ Ζινα θὰ μπο-
ροῦσαν, τὸ καλοκαίρι,
νὰ περνοῦν εὐχάριστες
ὥρες.

Μικρὸ καὶ μοναχι-
κὸ καθὼς ἦταν, τὸ
σπίτι αὐτὸ εἶχε ἓνα
ξεχωριστὸ θέλητρο.

Μποροῦσαν ἐκεῖ νὰ
μένουν μὲ τὶς ἀναμνή-
σεις των, πολὺ πιὸ

εὐχάριστα παρὰ σ' ἕνα σπῖτι μοντέρνο καὶ πρόστυχο, δπου χίλιοι δοῦ θόροβοι διώχουν μακρὰ κάθε περισυλλογή... Ἡ κυρία Φιροτὰτ πῆρε καὶ δοῦ ὁ-πληρέτες κι' ἔτσι τὸ νοικοκυριὸ συμ-πληρώθηκε, —πολὸ ἀπλὰ βέβαια σχε-τικά με τὴν ἀλλοτινὴ βασιλικὴ πολυ-τέλεια ποὺ περιστοιχίσε τὴ Βαλκανία τὸν ἀντιβασίλεα καὶ τὴν οἰκογένειά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Τὸ παρθεναγωγεῖο τῆς κυρίας Ἐριώ.

Μόλις τελειώσε ἡ ἐγκατάστασις, ἡ κυρία Φιροτὰτ σκέφθηκε πῶς ἡ Ζίνα ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὴ σπουδὴς τῆς.

Τῆς ἐβούλησαν τὸ σχολεῖο τῆς κυ-ρίας Ἐριώ, μίας ἀξιαγάπητης γυναι-κας, ποὺ διατηροῦσε οἰκοτροφεῖο γιὰ κορίτσια.

Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα ἔκαμε μιά ἐπίσκεψιν στὸ παρθεναγωγεῖο αὐτὸ κι' ἔφερε μετὰ τὴς καλύτερες ἐντυπώ-σεις.

Ἡ διεθνήτρια τῆς ἄρσεε πολὺ. Ἡ-ταν ὡς τριάντα χρόνων γυναικα με κανονικὰ χαρακτηριστικά. Εἶχ' ἕνα στόμα πάντα πρόθυμο στὸ γέλιο, ποὺ ἔδειχνε δόντια μικρὰ καὶ κάτασπρα.

Κατὰ κανόνα, ἡ κυρία Ἐριώ μόνο ἐσωτερικὰ δέχονταν. Ἐκαμε ὅμως ἐ-ξαίρεση γιὰ τὴν δεσποινίδα Φιροτὰτ κι' ἀποφασίστηκε νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ τὴν ἐρ-χόμενη Δευτέρα ἐξωτερικῇ.

Θάκουγε τὰ πρῶτὰ μαθήματα, τὸ με-σημέρι θὰ γύριζε στῆς θείας τῆς νὰ φάῃ καὶ τὰπογεμα θὰ ξαναπήγαινε γιὰ τὴ μελετὴ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐπι-μελήτριας.

Ἡ Ζίνα πῆγε τὴν ὀρισμένη μέρα στὸ σχολεῖο μετὰ κάποιον καρδιοχτύπι. Ποτὲ δὲν εἶχ' ἐργαστῇ μετὰ ἄλλα κορί-τσια. Μ' ὅλο ποὺ ἔλπιζε νὰ βρῇ καλὴς φίλες, ἡ πρώτη συνάντησις μ' αὐτὰ τὰ ξένα κορίτσια τὴν φόβισε.

Θὰ εἶχε συμβαλήσει χωρὶς νὰ τίς διαλέξῃ. Θὰ βρισκόταν μαζὺ μετὰ κορί-τσια μοχθηρὰ ἴσως καὶ κακοαναθρεμ-μένα. Θὰ ὑποταζόταν σὲ μιά ἀσθηρὴ ἐξουσία, αὐτὴ, ποὺ ὡς τώρα δὲν ἤξερε παρὰ νὰ διατάξῃ, —ἀ, ἦταν κάτι σπου-δαῖο γιὰ τὴ μικρὴ ἐκθρονισμένη Βα-σίλισσα!

Ὡς τώρα δὲν εἶχε ἄλλες φιλενάδες, ἐκεῖς ἀπὸ τὴ Μίλο καὶ τὴν Κάρολα, ποὺ ἄλλη σκέψιν δὲν εἶχαν παρὰ πῶς νὰ τὴν εὐχαριστοῦνε.

Μὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ τῆς φαίνονταν τόσο μακρινή, ὡς τώρα, ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶχε περάσει ἀπὸ μιά δοκιμασία. Ὁ ἐγωισμὸς τῆς λιγότερε, γινόνταν λιγότερο ἀτίθαστος. Εἶχε ὅπ' ὅφει τῆς πῶς στὴ ζωὴ τῆς θάκανε πολ-λὰς θυσίας καὶ συγκαταβάσεις.

Ἡ Ζίνα, συνοδευμένη ἀπ' τὴν θεία τῆς, ἔφθασε στὴ μεγάλη ἐξοχότηα τοῦ σχολείου. Ἐκεῖ ἡ κυρία Φιροτὰτ τὴν

ἄφησε κι' ἡ μικρὴ προχώρησε μόνη τῆς στὴν ἀβλή καὶ μπῆκε στὸ κτίριο. Βρέθηκε σ' ἕνα μεγάλο χῶλ, ποὺ μετὴν πρώτη ματιὰ τῆς ἔκαμε πολὺ καλὴν ἐντύπωση.

Ἀμέσως τῆς ἔδειξαν μιά θέσιν στὴν αἴθουσα.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Γεωγραφίας, ποὺ εἶχε μάθημα ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα στὴν ἔδρα κι' ἡ Ζίνα κοι-τάζε περιεργῇ τὰ κορίτσια ποὺ ἀπ' ἔδω καὶ οὐτὸ ἐξῆς θὰ ἦταν συμμαθήτριές τῆς.

Ἦταν πάνω-κάτω εἴκοσι. Καθόνταν σ' ἕνα κυκλικὸ θρανίον, μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι ποὺ εἶχε σχῆμα μισο-φέγγαρου. Στὸ βάθος τῆς σάλας ἦταν μιά διδλυθῆκη.

Ἡ δεσποινὶς Φιροτὰτ ἔγινε κιάλας τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς περιέργειας. Εὐθὺς μόλις φάνηκε, ὅλα τὰ βλέμ-ματα ἔπεσαν περιεργὰ πάνω σ' αὐτὴ τὴν «καινούργια» ποὺ ἡ ἱστορία τῆς ἦταν τόσο ρωμαντικὴ.

Σκεφθῆτε: Μιά βασίλισσα ἐκθρο-νισμένη καὶ διωγμένη ἀπ' τὸ βασίλειό τῆς ἀπὸ μιά ἀντίθετη οἰκογένεια. Μιά βασίλισσα μετὰ ἀπλὸ μαῦρο φορεματάκι, ποὺ κρατοῦσε προσεχτικὰ, ὅπως ὅποια-δήποτε μαθητριούλα, τὴ σάκκα τῆς παραγεμισμένη μετὰ βιβλία καὶ τετραδία!

Μερικὲς τὴν κοιτοῦσαν μετὰ θαυμα-σμό. Ἄλλες τὴν κοιτοῦσαν ἀδιάφορες κι' ἄλλες μετὰ δυσπιστία.

Μιά μικρὴ μαθήτρια φιθύρισε στὴ διπλάνη τῆς, ὅχι τόσο σιγὰ, ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ κι' ἡ Ζίνα:

—Δὲν φορεῖ τὸ στέμμα τῆς; Δὲν θὰ εἶν' ἀληθινὴ βασίλισσα!

Στασιμμένη, κάθησε γρήγορα στὴ θέσιν ποὺ τῆς εἶχαν δώσει. Κιὰ γιὰ νὰ φαίνεται ἀπασχολημένη κάπου, ταχτο-ποίησε ἐμπρὸς τῆς τὰ τετραδιά τῆς κι' ἀνοίξ' ἕνα βιβλίον. Τὸ διάβαζε, χω-ρὶς ἡ ἐννοια τῶν λέξεων νὰ φθάνῃ στὸ μυαλὸ τῆς, γιὰ αὐτὸ δρισκόταν ἄλλοῦ...

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ βιβλίου μιλοῦ-σε γιὰ τὸν Ἐκατονταετῆ πόλεμο. Ὁ-νόματα μαχῶν καὶ στρατηγῶν ἀνακα-τώνονταν μπρὸς στὰ μάτια τῆς Ζίνας, ποὺ, δίχως νὰ δύνῃ λεπτὸ γιὰ ἱστορία, συλλογιζόταν τὴν τωρινὴ τῆς κατάστασι.

Μὰ ξαφνικὰ, καθὼς σήκωσε τὰ μά-τια, διέκριν' ἕνα προσωπάκι μελαχροι-νὸ, μετὰ μάτια μακρουλά καὶ γλυκὰ σὰν τῆς ἐλαφίνας.

Τὸ λεπτὸ αὐτὸ προσωπάκι δὲν μπο-ροῦσε ν' ἀνῆκει παρὰ σὲ μίαν Ἀσιανή.

Τὰ δοῦ κορίτσια κοιτάχτηκαν μιά στιγμὴ. Ἡ Ζίνα ἐννοίωσε μιά ξαφνικὴ συμπάθεια γιὰ τὴν μικρὴ Ἀνατολίτισσα κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ.

Τὸ πρόσωπάκι ἐκεῖνο ἦταν τέτοιον, ποὺ θὰ ταίριαζε μιά χαρὰ, ἀν' εὐέλπε κανεὶς ἀνάμεσα σὲ ἀγάματα τοῦ Βοὸδ-

δα, σὲ καμμιὰ παγὼδα ἢ στὰ σκαλιὰ κα-νεὸς ἰνδικοῦ ναοῦ.

Θύμιζε τὰ παρθένα δάστη, τὴ φαν-ταστικὴ βλάστησι, τὰ πελώρια φίδια τοιγμένα γύρω στοὺς κορμούς, καὶ τίς λίμνες ποὺ στὶς ὄχθες τοὺς κοι-μοῦνται οἱ κροκόδειλοι.

Τὶ δουλεῖα εἶχε αὐτὴ ἡ μικρὴ Ἀσια-νὴ μέσα στὸ τόσο λίγο ποιητικὸ λυκεῖο τῶν μικρῶν Γαλλίδων;

Ὡστόσο ὁ καθηγητὴς τῆς Γεωγρα-φίας φάνηκε στὴν πόρτα, μπῆκε, κά-θησε μπροστὰ στὴν ἔδρα του καὶ ἐξέ-λιξε κάτι χαρτιά.

Τὸ μάθημα ἄρχισε:

—Κρατῆτε μετὰ προσοχὴ σημειώ-σεις, δεσποινίδες, γιὰ νὰ εὐκολύνεσθε στοὺς διαγωνισμούς. Στὰ τελευταῖα γρα-πτὰ σας βρῆκα τοῦ κόσμου τὰ λάθη. Δὲ θὰ γινόνταν αὐτὸ, ἀν' ἐγράφατε μετὰ περισσότερη προσοχὴ καὶ ὁρῆσι...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΕΝΤΡΑ

Τὰ βρήκα στὸ δρόμο μου μόλις πέ-ρασα ἀνάμεσα ἀπὸ μὴ πεδιάδα, φλο-γερὴ ἀπ' τὸν ἥλιο.

Δὲν κατοικοῦν ἄκρη στὸ δρόμο, ἐξ-αίτίας ἀπ' τὸ θόρυβο. Κάθονταν στοὺς ἄγονους κάμπους, ἀπάνω σὲ μιά πηγὴ σὰ μοναχικὰ πουλιά.

Ἀπὸ μακριά, φαίνονται ἀπέρχστα. Μόλις ζυγώνω, οἱ κορμὸι τοὺς ἀραιώ-νουν. Μετὰ δέχονται μ' ἐπιφύλαξιν. Μπο-ρῶ νὰ κάτσω, νὰ ἐξουραστῶ, νὰ πάρω ἄερα, μὰ καταλαβαίνω πῶς με παρα-μονεύουν καὶ με ὑποπεύονται.

Ζοῦν οἰκογενειακά, τὰ πῶ ἡλικιω-μένα στὴ μέση, καὶ τὰ μικρά, —ἐκεῖνα ποὺ τὰ φυλλαράκια τοὺς μόλις ἀρχί-ζουν νὰ βγαίνουν, —πεντοῦ ἐκεῖ ἕνα-γύρω, δίχως ποτὲ νὰ πηγαίνουν μακριά. Θέλουν καιρὸ νὰ πεθάνουν, καὶ φυ-λάγουν τοὺς νεκροὺς δλόρθους, ὡς ποὺ νὰ καταπέσουν στὰ χεῖρ.

Ψάχνονται μετὰ μακρουλά τοὺς κλαριά, γιὰ νὰ νῆαν σίγουρα πῶς ὅλα τοὺς εἶν' ἐκεῖ-χάμω, καθὼς κύνουν οἱ το-φλοῖ. Χειρονομοῦν ἀπ' τὸ καλὸ τοὺς, ἅμα κοντεύει νὰ πάρῃ ὁ ἄερας, ποὺ λαχανιάζει.

Καμμιὰ διχόνοια ὅμως ἀνάμεσόν τοὺς. Μουρμουρίζουν ὅλα συμφωνά.

Θαρρῶ πῶς θάναί ἡ σωστή μετὰ οἰ-κογένεια. Θὰ λητμονήσῃ γρήγορα τὴν ἄλλη. Θὰ μετὰ κάνουν, σιγὰ-σιγὰ, παιδί τοὺς καί, γιὰ νὰ τ' ἀξίω, μαθαίνω ὅτι χρειάζεται.

Ἐρῶ πῶς νὰ κμαρῶνω τὰ σόννεφα ποὺ περνοδιαβαίνουν.

Πρόμοια, ἔρῶ νὰ κάθουμαι αὐτοῦ ποὺ κάθουμαι.

Καὶ ἔρῶ σχεδὸν νὰ σωμαίνω.

(Jules Renard, μετὰφρασὶς)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

Η ΛΑΜΠΑΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κρατῶ κι' ἐγὼ μετὰ στὴ ζωὴ τῆς σκέψης τὴ λαμπάδα ποὺ ἀντιφεγγίζει μυστικὴ μετὰ ἀπόκομη λαμπρόδα.

Ὡς τὸ λημέρι τὸ στεγνὸ κι' ἄλλος τῆς γῆς διαβάτης εἶχε τὸ φῶς τῆς γιὸ ὁδηγὸ στοὺς δρόμους τῆς Ἀπάτης.

Ἐκεῖνος πέρασε, κι' ἐγὼ, γρήγορα-ἀργά, θὰ φθάσω καὶ τὴ λαμπάδα ποὺ κρατῶ στὸν τάφο θὰ τὴ χάσω.

Χύνει μιά θεία φεγγαβολὴ στὰ σύμβολα τοῦ κόσμου, σὲ ἄγνωστη χώρα μακρινὴ τώρα πλαναίει τὸ φῶς μου.

Ὁνειροῦ φλόγα μαγικὴ —ποὺ Χάρος δὲν τὴ σβένει— ἀπὸ ψυχὴ σὲ ἄλλη ψυχὴ σὰν θεία πνοὴ διαβαίνει.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΚΡΙΝΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

(Παραμῦθον).

Σὲ μίαν ἄκρη τοῦ βουνοῦ ψηλά, ἀνά-μεσα σὲ πεύκα καὶ κουμαριές καὶ βάτα, σ' ἕνα μικρὸ κομμάτι γῆς, εἶχαν ξεπε-τάξει πέντ' ἑξὶ κρίνα. Κρίνακια ἀπὸ τὰ βλατὰ γαλάζια, ποὺ φυτρώνουν σὲ κάθε μεριά, χωρὶς καμμιὰ περιποίησι, ὁλοένα καὶ ὁφώνοντο στὸν ἑσπερον ἄερα, χωρὶς νὰ ἔξερουν πῶς βρέθηκαν σὲ κείνη τὴ γωνιά τῆς γῆς. Τὸν σπο-ροῦ τοὺς ἀπὸ πέρυσι τὸν εἶχε συνεπά-ρει κάποιος ἄερας δυνατός, ποῖος ἔφει ἀπὸ ποῦ, καὶ τὸν ἔφερε νὰ ριζώσῃ ἐδῶ.

Ὅλα εἶχαν βρῇ καλὴ γῆ κι' ἄερα κι' ἥλιο· μόνο ἕνα, μπλεγμένο ἀνάμεσα σ' ἄγρια βάτα, πάλευε καθημερινὸν ἀ-γῶνα νὰ ὁφωθῇ πρὸ ψηλά, νὰ χαρῇ κι' αὐτὸ τὸ γαλάζιον φῶς. Στὸν ἀγῶνα αὐ-τὸν τὸν σκληρῶ, —γιὰ μὴ μὰζι τοῦ πάλ-εσαν καὶ τὰ βάτα, —συντροφικὰ καὶ παρη-γοριὰ εἶχε τ' ἄλλα κρίνα, ποὺ δὲν ἐ-μοιάζαν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζοῦ-σαν ἀγαπημένα μετὰ τοὺς. Ἐκεῖνο ἔβλεπε μετὰ ἀπὸ τὰ γαλάζια ποὺ τὸ πλή-γωναν, μόνο ἕνα μικρὸ κομμάτι οὐρα-νοῦ —τὸ βράδυ ὅμως ὅταν κάθε ἄλλη φωνὴ ἔπαυε, τὰ κρίνα ἔγερναν ἀπαλὰ τὰ κεφαλάρια τοὺς κοντὰ-κοντὰ κι' ἔ-λεγαν ὅτι εἶδαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πρὸ πάντων γιὰ χάριν τοῦ φυλακισμέ-νου ἀδελφοῦ ποὺ μῆτε ἔβλεπε, μῆτε ἄκουγε τίποτα. Τὸ ἔβλεπαν γιὰ τὸν ἥλιο, γιὰ τὸν πλατὸν οὐρανόν, γιὰ τὰ σύννεφα ποὺ εὐεργετικὰ ἔσπευδαν σὲ βροχὴ ζωογόνα· κι' ἕνα, ριζωμένο στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, ἐκανελάμβανε ὅλα τὰ τραγούδια ποὺ εἶχε ἀκούσει νὰ φάουν τὰ πουλιὰ κάτω στὴν κοιλάδα τὴν πρά-σινη καὶ χαρούμενη, γεμάτη φῶς καὶ γαλήνη.

Ὅλ' αὐτὰ τὸ φυλακισμένο λουλου-διό.

δάκια τὰ ἔκλεινε μέσα στὴν φυχή του καὶ τὰ φανταζόταν πρὸ λαμπρὰ κι' ὁ-μορφα. Καὶ κάθε βράδυ, ἀποσταμένο ἀπὸ τὴν καθημερινὴν τληρὴν ἀγῶνα τῆς ἐνφύσεως, στὶς ὄνειρεμένες ὁ-μορφίαις ποὺ ἄκουγε, ἔπαιρνε νέο θάρ-ρος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πάλιν. Ὅλο-ένα μετὰ μεγαλύτερο πόθο λαχτάριζε νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸ τὸν ἥλιο, νὰ λυγίσῃ στὴν χαρούμενην αἶθρα καὶ νὰ νοιώσῃ τῆς βροχῆς τὴ δροσιά.

Κάποιο δειλινὸ, ἕνα κοριτσάκι ἀνέ-βηκε ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. —Τὶ ὠραία λου-λούδια! ἐφώνασε, μόλις εἶδε τὸ χαρι-τωμένο ἐκεῖνο σύμπλεγμα τῶν γαλά-ζιων κρίνων· κι' ἔτρεξε νὰ τοὺς κόψῃ ψυθρίζοντας «πόσο θὰ χαρῇ ἡ καὶμένη ἡ Ἀννούλα!»

Ἐκεῖνα μετὰ τρῖμο ἔσκυψαν τὰ κε-φαλάρια τοὺς γιὰ ἱκεσία, ζητώντας νὰ μὴ στερηθοῦν τὴ ζωὴ· τοὺς ὅμως κα-ταλαβαίνει ἀπὸ ἱκεσίας λουλουδιῶν; Σὲ λίγο εἶχαν θεριστῇ τὸ κοριτσάκι, κοιτά-ζοντας γύρω του νὰ βρῇ καὶ ἄλλα, διέ-κρινε μέσα στὰ βάτα τὸ μὲν κρίνο ποὺ εἶχε ἀπομείνει. Τοῦ φάνηκε πρὸ ὁ-μορφου, εἶπε γιὰ τὸν καθημερινόν ἀγῶ-να σὲ εἶχε ἀδρόνως περισσότερο, εἶπε γιὰ τὴν ἀνάμεσα στὰ ἄγρια ἀγκάθια χτυ-ποῦσε ἡ ὁμορφιά κι' ἡ χάρις του κα-λύτερα. Ὅταν ὅμως ζήτησε νὰ τὸ κό-ψῃ, τὰγκάθια ἐπλεξαν ὁλόγυρα στὸ λου-λούδι, ποὺ ἦταν ἡ μόνη ὁμορφιά στὴ ζωὴ τοὺς, στεφάνι ἀπέραστο κι' ἀπ' τὸ τρυφερὸ χεράκι τοῦ κοριτσοῦ ἔσταξε μιά σταγόνα αἵμα· εἶχε τροπηθῇ κι' ἀ-ναγκάστηκε νὰ φύγῃ χωρὶς ἀποτέλε-σμα, ἐνῶ οἱ κομμένοι κρίνοι ἔφειναν τὸ τελευταῖον χαῖρε στοὺς τόπους αὐ-τοῦς.

Τὰγκάθια τότε ἔσκυψαν τρυφερὰ στὸ λουλούδι ποὺ εἶχαν σώσει κι' εἶπαν: «Ε-νοια σου! κάτω ἀπὸ μᾶς θὰ στέκῃς πάν-τοτε προσφυλαγμένο, χεῖρ ἀνθρώπου δὲν θὰ σὲ θερίσῃ οὕτε δυνατὸς ἄερας θὰ σοῦ μαδῇ τὰ πέταλα. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι τόσο ἐλεύθερο σὶν τὰ δέφρια σου, ἀλλὰ θὰ ζήσης πιότερο ἀπὸ ἐκεῖνο.»

Μὰ ὅχι! ἦταν γραφτὸ κανένα κρι-νάκι νὰ μὴν ἀνθίσῃ πρὸ ἐκεῖ πάνω, στὴν ἀπόμειρη αὐτὴ τοῦ βουνοῦ γωνιά. . . Σὲ λίγο ἕνας χτύπος ἐτράνταξε τὴ ρί-ζα τοῦ βάτου: μιά τριούλα μετὰ τὴν διέ-λα μάζεψε ἑρὰ κλαδιὰ καὶ θάμνους γιὰ τὴ φωτιά τῆς τοῦ βράδυ. Στὸ δεύτε-ρο χτύπημα τῆς διέλλας ὁ βάτος ἐερ-ζώθηκε, σέρνοντας στὸ θάνατο μὰζι καὶ τὸ κρινάκι, ποὺ δὲν θὰ ἔξοσε ἄλ-λην ἡμέρα καὶ δὲν ἔβλεπε ποτὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴν πράσινη κοιλάδα.

Σὲ μιά καλόβρα, κάποια κρινάκια ἐτρίβαναν γιὰ λίγο τὸν πόνο τῆς ἄρω-στης ἔξισαν λίγες μόνον ὄρες, μὰ τὸ σκοπὸ τοὺς τὸν ἔκαμαν καὶ μαράθτηκαν

μέσ' στὴν ἀγάπη ἑνὸς κοριτσοῦ, ποὺ στὰ λουλούδια αὐτὰ ξανάβρισκε τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὴν χαρὰ... Καὶ μονάχα ἕνα κρι-νάκι τὴν ἴδια ὥρα πέθαινε χωρὶς σκο-πό, χωρὶς χαρὰ, ἀνάμεσα σὲ ἑρὰ ἀ-γκάθια, μέσα στὴν κόψη τοῦ τζακιῦ.

...Ἐνα παραμῦθον ποὺ τόσοι λίγοι ἔξερουν καὶ ποὺ κάθε δειλινὸ τὸ λένε στὴν ἄκρη ἐκείνη τοῦ βουνοῦ οἱ κουμαριές τὰ πεύκα καὶ τὰ βάτα...

Ὁ σοφὸς κύριος μετὰ τὰ γυαλιὰ ποὺ τᾶκουσε μίαν ἡμέρα νὰ τὸν διηγοῦμαι, ζήτησε κι' ἐπιμύθιον. Ἀλλοίμονόν, ἦταν ἐντελὼς περιττό! Τὰ κρινάκια τὰ γα-λάζια ποὺ ζοῦν στὶς κορφές τῶν βου-νῶν, φυτρώνουν χωρὶς νὰ ἔξερουν γιὰ-τί τὸν σπόρον τοὺς τὸν συνεπαίρνει ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποῖος ἔφει ἀπὸ ποῦ καὶ τὸν φέρνει νὰ ριζώσῃ ὅπου θέλει αὐτὸς καὶ μόνον αὐτός...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ συμφωνήσῃ γῆ καὶ οὐρανός, ἀφοῦ ἐκεῖνος εἶναι γαλάζιος κι' αὐτὴ πράσινη;

Δὲν σὲ φτάνει, καὶ μένει κάθουρα, ποὺ βλέπεις τί γίνεται μέσα στὴ θά-λασσα, μὰ θέλεις νὰ ἰδῇς τί γίνεται καὶ στὴν ξηρὰ; Κι' ἐκεῖ κι' ἐδῶ τρώει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ὁλοῦ τοῦ κόσμου τὰ ἐρείπια τρο-μάζουν. Μόνο τὰ Ἑλληνικὰ ἀκπλήτ-των.

Βλέποντας κανεὶς τὴν ἐπιδεικτικὴν κι' αἵματοδαρμένην ἀγριότητα τοῦ δι-κοῦ μας χασάπη καὶ τὴν ὑποκριτικὴν καὶ λευκοφρομένην εὐγένειαν τοῦ Εὐρω-παίου, φαντάζεται πῶς ὁ δικὸς μας φονεὺς τὰ ζῶα ἐνῶ ὁ ἄλλος τὰ δολο-φονεῖ.

Ὁποῖος διαβάσει ὅτι βιβλίον τοῦ τό-χου, χωρὶς σύστημα καὶ χωρὶς νὰ λαμ-βάνῃ ὅπ' ὅφει του τὴ χρησιμότητα τοῦ κειμένου, μοιάζει μετὰ τὴν ὑπερβία ἐ-νὸς φίλου μου, ποὺ ἔπινε ὅλα τὰ γι-ατρικὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὸν θεραπευτικὸν τοὺς σκοπὸ.

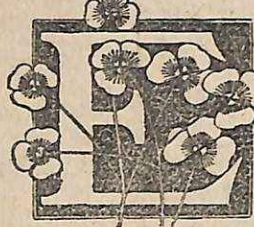
Μόνο ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔφει πῶς ἔβλεπαν τὸν παπποῦ του, δὲν αἰσθάνεται τὴ γοητεία τῆς παλιάς μουχλιασμένης πέτρας.

Παντοῦ μπορεῖς νὰ ἰδῇς τὴ σωστὴ ὥρα καὶ μόνο στὸν ὠρολογιστικὸν τοῖχο ἐνὸς ρολογᾶ δὲν θὰ τὴν ἰδῇς ποτέ.

Α. Γε. Κ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΙ' Ο ΘΕΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ τὸ περίφημο β βλίο του «Περὶ καταγωγῆς τῶν εἰδῶν», ὁ Κάρολος Δαρβίνος, ὁ μεγάλος Ἀγγλος φυσιοδίφης (1809-1882), ἐκθέτει τὴ θεωρίαν ἐκείνην πὺν εἶπαμε προχ-

θές· καὶ στὸ τέλος προσθέτει ἓνα σύντομο ἐπίλογο, ὅπου ἀπάνω-κάτω λέει τὰ ἑξῆς: Πιστεύω πὺς τὰ διάφορα εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἔγινον τὸ ἐν' ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὴν ἐξέλιξιν, ἀπὸ λίγων ἀρχικῶν τύπων· ἀλλὰ νομίζω πὺς ἡ θεωρία αὕτη δὲν θίγει καθόλου τὴν ἰδέαν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀπεναντίας μοῦ φαίνεται πὺς ἀπὸ ἓνα Θεὸ πὺν θὰ ἐδημιουργοῦσε κάθε εἶδος χωριστά, πολὺ θαυμαστότερος εἶναι ὁ Θεὸς αὐτὸς πὺν μπόρεσε, κατὰ τὴν θεωρίαν μου, νὰ δημιουργήσῃ λίγα μόνο εἶδη, ἀλλὰ μὲ τόση δύναμη, μὲ τόση ἐνέργεια, μὲ τόση σοφία, ὥστε ἀπ' αὐτὰ καὶ μόνα νὰ προέλθῃ ὅλη ἡ ποικιλία τῶν εἰδῶν πὺν βλέπουμε καὶ νὰ γεμίσῃ ὁ κόσμος μὲ τόσες ἀνόμιες μορφές, ἀπὸ τὴν ἀτελέστερη ὡς τὴν τελειότερη!

Δὲν ἔχω πρόχειρον αὐτὸ τὸ βιβλίο τοῦ Δαρβίνου, γιὰ νὰ ντυγράψω τὸν ἐπίλογο αὐτολεξέ. Θυμοῦμαι ὅμως πολὺ καλὰ πὺς αὐτὸ ἦταν τὸ νόημά του. Καὶ τὸ θυμοῦμαι γιὰτὶ μοῦ ἔκαμε τότε τὴν πιδὶ μεγάλη ἐντύπωση, γιὰτὶ ἀναγνώρισα ἀμέσως τὴ μεγάλη του ἀλήθεια καὶ γιὰτὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Θεὸ πὺν ἤξερα, —τὸν Θεὸ πὺν ἔπλασε ἓνα-ἓνα τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, —ἐθαύμασα, σὰν τὸν Δαρβίνο, τὸ νέο αὐτὸ Θεὸ, τὸ Δημιουργὸ τὸ μεγάλο, πὺν εἶχε τὴ δύναμη ἀπὸ ἓνα νὰ κάμῃ τὰ πάντα! Ἀλλὰ συλλογισθῆτε το καὶ σεῖς... Δὲν βρίσκετε πὺς ἐκεῖνο τὸ πρωτόπλασμα, πὺν δημιουργήθηκε μὲ τὴν ἰδιότητα νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα του ὁλόκληρο κόσμος, εἶναι κατὰ ἀπείρους πιδὶ θαυμαστὸ ἀπὸ ἓνα οἰοδήποτε εἶδος πὺν θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ πολλαπλασιάζεται αἰωνίως τὸ ἴδιο, ἀναλλοίωτο;

Ἀλλὰ θὰ πῆτε, ὅπως ἡ φίλη μας Ἑλένη: Κι' ἡ Ἀγία Γραφή πὺν διδάσκει ἄλλα; Κι' ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ; δὲν ἐπῆραν λοιπόν; —Μὰ γιὰτὶ ὅχι, παιδιὰ μου; Εἴτε μὲ τὴν ἐξέλιξιν, εἴτε ἀπενθείας, μὴ φορὰ δὲν ἐφάνηκε σὴ γῆ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος; Νὰ ὁ πρωτόπλαστος, ὁ Ἀδάμ τῆς Γραφῆς! Καὶ μαζί του δὲν ἐφάνηκε ἡ πρώτη γυναίκα; Νὰ ἡ Εὐὰ, ἡ μητέρα ὁλωνῶν μας!

Ἐπειτα, —κι' αὐτὸ, μοῦ φαίνεται, ὡς τὸ εἶπα κι' ἄλλη φορὰ, —τὴν κοσμογονίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς δὲν πρέπει νὰ τὴν παίρνουμε κατὰ γράμμα. Λέει ἄσφρα πὺς ὁ κόσμος ἔγινε 'ς ἔξιν ἡμέρες· ἀλλὰ ἐκεῖ ἡ λέξη ἡμέρα συμβολίζει ὁλόκληρη περίοδο ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Ἔτσι συμβολικά, ἀλληγορικά ἢ, ἂν θέλετε, ποιητικά μᾶς διηγείται καὶ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Λέει ὅμως ἡ Ἀγία Γραφή πὺς ὁ ἄνθρωπος ἔγινε τελευταῖος; Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ Δαρβίνος. Λέει ἡ Ἀγία Γραφή πὺς τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔκαμε ὁ Θεός; Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ Δαρβίνος! Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Ὁ τρόπος δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Πάντα ἓνας Θεὸς ὑπάρχει καὶ πάντα 'ς ἓνα Θεὸ πρέπει νὰ πιστεύουμε, εἴτε παραδεχόμεστε τὸ Δαρβινισμό εἴτε τὸν ἀπορρίπτουμε, εἴτε ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ὀρθή, εἴτε ἐσφαλμένη· σὺν ὅνολο ἡ σὺς λεπτομέρειες. Καταλάβετε τώρα γιὰτὶ καμμιὰ «ἐπιστημονική» κοσμογονία, καμμιὰ θεωρία τοῦ τρόπου πὺν ἔγινε ὁ κόσμος, δὲν θίγει τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, πὺν αὐτὸς εἶναι καὶ μένει πάντα, σὲ ὅλες, τὸ πρῶτο αἶτιο κάθε φαινόμενου καὶ κάθε δύναμης καὶ κάθε ἐνέργειας σὺν Σύμπαντι;

Πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμα, —γιὰ νὰ μὴ φοβᾶστε πλέον σὺν μέλλον, —πὺς τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀρνήθηκαν, ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες, μόνο μερικοὶ Γερμανοὶ τοῦ περασμένου αἰῶνα, οἱ ὕλιστές λεγόμενοι, —Μπύκνερ, Μολισσότ, Φόχτ, Χαϊκὲλ καὶ ἄλλοι, —πὺν ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸν κόσμον μὲ τὴν ὕλη μόνο καὶ μὲ τὴ δύναμη, μὲ τὴν ἐξέλιξιν καί, πιδὶ ὕστερα, μὲ τὴν αὐτόματη γέννηση κτλ.

Δὲν τὸ κατάφεραν ὅμως! Κανένας τους δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ μεταβάλῃ «χημικῶς» τὴν ἄσφρα ὕλη σὲ ἔσφρα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν κατορθώσαν, μὴπως θὰ δημιουργοῦσαν πάλι ἓνα τοῦ μηδενός; Θὰ μεταχειρίζονταν τὴν ὕλη μὲ τὴς δυνάμεις τῆς ὅπως δημιουργήθηκε μὴ φορὰ, ὅχι ἀπ' αὐτοὺς βέβαια, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Θεὸ! Ἀφῆνω τώρα πὺς νεώτερες ἐπιστημονικὲς θεωρίες, καὶ μάλιστα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, δειχνοῦν πὺς ὕλη δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς παρὰ μόνο δυνάμεις. Διαβάστε π: χ', ὅσοι μπορεῖτε, τὴ Μεγάλῃ Φυσικῇ τοῦ κ Β Αϊνστάιν, τὴ νεώτατη, καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε. Γι' αὐτὰ ὅλα ὁ Ὑλισμὸς ἔπεσε. Καὶ ὅσοι πιστεύουν ἀκόμα τὸ Δαρβινισμό, δὲν τὸν παρεξηγοῦν ὅπως οἱ πιδὶ παλιοὶ ἐκείνοι, πὺν ἐνόμιζαν πὺς μὲ τὴν «ἐξέλιξιν» μπορούσε νὰ νικητασταθῇ κι' ὁ Θεός. Σήμερον, οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες τὸν Θεὸ τὸν πιστεύουν. Κι' ὅσοι τυχὸν σκέπτονται ὕλιστικά, θὰ πῇ πὺς δὲν ἔχουν παρακολουθήσει ἡ ἐννοήσῃ τὴ νέα

ἐπιστήμη. Ὡστε, —μὴν ἀκοῦτε λόγια! Θὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: Ἡ φίλη μας Ἑλένη νομίζει πὺς τὸ «κύτταρο» εἶναι «ἄσφρα» κι' ἀπορεῖ πὺς ἀπὸ ἄσφρα πρᾶγμα μπορεῖ νὰ γεννηθῇ ὁ ἄσφρα. Ἀλλὰ κάποιος τὴ γέλασε: τὸ κύτταρο εἶναι ζωντανό, τὸ κύτταρο ἔχει τὴν ψυχὴν του, κι' εἶναι ἀκριβῶς τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ κύτταρο, πὺν ἐνφῶ οἱ χημικοὶ ξέρουν ἀπὸ τί καὶ τί ὕλη καὶ ἀποτελεῖται, δὲν μποροῦν ὅμως νὰ τὸ κατασκευάσουν, γιὰτὶ ἐκτὸς ἀπὸ κάθε ὕλη σὺν στοιχείο, ἔχει ἄερα του καὶ κατὰ αἶμα, ἀσύλληπτο, ἀόρατο: τὴ θέαν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἔργο ἐνὸς Δημιουργοῦ, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ὁλος ὁ κόσμος!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDAUL.]

Γ. (Συνέχεια)

Ἐτρωγε λοιπὸν γιὰ δέκα. Μία καὶ δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ βασιλεῖος μαζεῦνταν σὺν πλῆτα τοῦ παλατιοῦ καί, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὸν βασιλὴ καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ γελά, χοροπτοῦσαν κι' ἔκαναν διάφορα δόξολα γυμνάσματα. Ὁ σεβαστὸς μου πρόπαππος ἔβγαλε τότε σὺν μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ μὲ τὴν πίπα του καὶ τοὺς ἔβλεπε· μὰ πὺν νὰ γελάσῃ! μὴλὶς καὶ μεταβίβας καταδεχόταν ἓνα χαμόγελο.

Ποτὲ δὲν τὸν ἔφηναν νὰ κουραστῇ, νὰ κοιτάξῃ καὶ πάντα, σὰν ἡθελε νὰ βῇ περιπατοῦ, τὸν σήκωναν μέσα σὲ φορεῖο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτίζουν, ποτὲ δὲ μιλοῦσαν μπροστά του γιὰ πολιτικὰ ἢ ἄλλα σοβαρὰ ζητήματα, μόνο εἶχε τοὺς ὑπουργοὺς του πὺν κυβερνοῦσαν τὴ βασιλείαν ὅπως ἤθελαν.

Ἐνῶ καὶ τότε τὸ τέλος πάντων! Μ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ βασιλὴς δὲν πάχαινε καθόλου. Ἦταν ἀδύνατος πάντα σὰν τοῖρος κι' ἡ ὑπὸ τοῦ τοῦ πῆγαιναν νὰ σκάσουν. Γιὰτὶ περίμεναν πὺς θὰ γόντρινε, θὰ γινόταν ἄλλος τόπος· κι' ὅταν τὸν ἔβλεπαν σὺν μπαλκόνι ἢ σὺν φορεῖο κατακίτρινον σὰν τὸ λεμόνι καὶ λιγνὸ σὰν τὸ καλάμι, κατέβριζαν τὰ μούτρα τους ἀπὸ τὴ λύπη δεκα πῆχες.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε μῆνες, ἄρχισε νὰ παίρνῃ λίγο ἀπάνω του καὶ νὰ γεμίζει. Ἀπὸ τότε πιδὶ πὺς ἔγινε ἡ κατὰ ἀρχήν, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πάχαινε ὁ πρόπαππος μου, ὡτότου ἔγινε πάλι ὁ ὁλοκαύτος ἐκείνος Ὁμαῖος πὺν ἔφερομε. Κι' ὅσο χόντρινε ὁ βασιλὴς, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀγάπη κι' ἡ λατρεία τοῦ λαοῦ του. Ἀ, τί χαρὰ πὺς ἔπιασε τοὺς ἀγριανθρώπους τῆς Ταμπουλίας τὴν ἡμέραν πὺς εἶδαν πὺς ὁ

βασιλὴς τους ἔκαμε κοιλιά! Δὲν κοτόσε πιδὶ νὰ ξεμυτίσῃ οὔτε σὲ μπαλκόνι οὔτε σὲ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ. Ἐδοῦς ἔτρεχαν ὅλοι καὶ τὸν κοιτάζαν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Κι' ἀλλοιμονό του ἂν ἔκανε νὰ βῇ πεζὸς σὺν δρόμοι τὸν τριγύριζαν μετὰ χέρια τους· σὰ νὰ θείαν νὰ ἰδοῦν πόσο ἔπαχυνε, ἀπαράλλαχτα ὅπως δοκιμάζουν τὴ λαμπρὴ τέρνιαν. Κι' ἐπειδὴ ἔδλεπαν πὺς ἦταν παχύς, ἐφώνιζαν καὶ χοροπτοῦσαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, τάχα πὺς εἶχαν τόσο καλοθερμένο βασιλὴν.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ χάρδια εὐχαριστοῦσαν τὸν πρόπαππο μου καὶ τὸν ἔκαναν νὰ καμαρώνῃ. Νὰ λοιπὸν, ἔλεγε, πὺς ἐγὼ δὲν ἤμουν γιὰ νάυτης παρὰ γιὰ βασιλὴς! Ποιὸν ἄλλον βασιλὴν σὺν κόσμο τὸν ἀγάπησε ἔτσι ὁ λαὸς του; Καὶ καθὼς ἦταν ἐξυπνος καὶ γραμματισμένος, φιλοτιμήθηκε κι' ἔμαθε τὴ γλῶσσιν τοῦ τόπου νὰ τὴ μιλά φαρσὶ σὲ ὁκτώ μόνο μέρες.

Ἐνα βράδυ, ἀφῶ ἔφαγε καὶ ἤπιε, δὲν ξέρω πὺς τοῦ κατέβηκε νὰ βῇ ἔξω μόνος του καὶ νὰ κάνῃ περιπατοῦ, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ ἀστυνομία ἔκανε καλὰ τὸ χρέος τῆς. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ βῇ ἁπλῶς νὰ περπατήσῃ γιὰ νὰ χωνέψῃ. Πιάνει λοιπὸν τὸ μανδύα του τὸν πούπουλένιο, τυλίγεται καὶ ξεπορτίζει ἀπ' τὸ παλάτι. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, οὔτε ἄστρα ἔφεγγαν οὔτε φεγγάρι, σκοτάδι πίσσα. Ὁ βασιλὴς γύριζε μέσ' σὺν στενοῦς δρόμοις μὲ ἀργὸ βῆμα ὅπως περπατοῦν οἱ περίπολοι, σκόνταβε δῶ, σκόνταβε καί, γιὰτὶ οἱ δρόμοι δὲν ἦσαν καθόλου ἴσιοι, κι' ἔκαμαρῶνε τὸν ἑαυτοῦ του. Μὰ μικρὸ πρᾶγμα τάχατες σὺν φαίνεται νὰ σηκωθῇ ἓνας βασιλὴς ἀπὸ τὸ τραπέζι του, νὰ φῇ τὸ παλάτι του καὶ νὰ γυρίξῃ νύχτα ὥρα σὺν δρόμοις μονάχος, γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ λαὸ του; Μὲ τὸ δίκιο του λοιπὸν περπα-

νεύονταν κι' ἐπίστευσε πὺς δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ νάυτης...

Ὅλο τὸ νηοὶ κοιμῶταν· ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ταμπουλίας ρουχάλιζαν. Μεγάλῃ ἡσυχίαν παντοῦ. Εὐχαριστήθηκε λοιπὸν ὁ βασιλὴς πὺς ὅλα ἦταν μὴ χαρὰ. Αὐτήθηκε μόνο πὺς οἱ δρόμοι ἦσαν ἀστρωτοὶ καὶ δὲν εἶχαν φανάρια. Καὶ σκέφθηκε νὰ διατάξῃ νὰ τοὺς στρώσουν καὶ νὰ τοὺς βάλουν καὶ φανάρια, νὰ φέγγουν δταν δὲν εἶναι φεγγάρι.

Τέλος, ἀφῶ βρεβήθηκε νὰ περπατῇ, γύρισε νὰ πᾶν σὺν παλάτι. Περιώντας ἀπὸ μὴ καλύβαν, ἄκουσε φωνὴς σὰ νὰ γινόταν φιλονικία. Μέσ' σὴν βοή καὶ σὺν ἀκὸ ἔκλεινε, ἐγνώρισε τὴ φωνὴν κάποιου πὺς τὸν ἔλεγε Κοικουῖνο. Αὐτὸς ἦταν παλῆκαρς, κομματάρχης μὲ τὸ μέρος τοῦ λαοῦ. Ἐγνώρισε καὶ

τὴ φωνὴν κάποιου ἄλλου πὺς τὸν ἔλεγε Πιπιλουλοῦ. Αὐτὸν ὁ βασιλὴς τὸν ἀγαποῦσε χωριστὰ γιὰτὶ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, μιλοῦσε ὁμορφα κι' εἶχε χρυσὴ καρδιά.

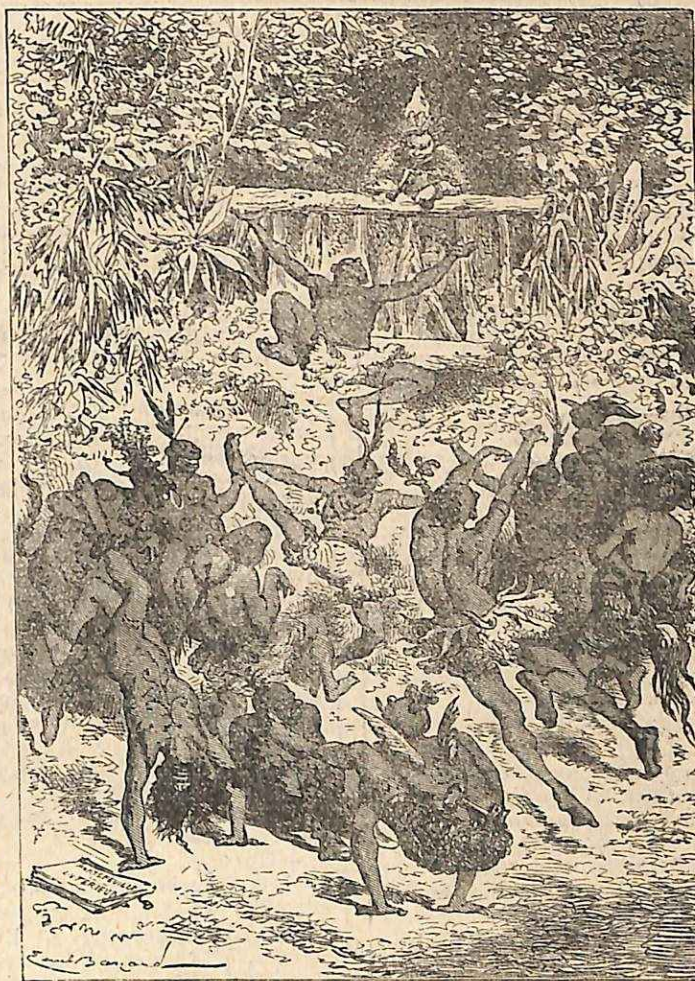
Ὁ Κοικουῖνος ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Πιπιλουλοῦ ἦταν φίλος του.

—Τι νὰ κάνουν ἐδῶ-μέσα αὐτοὶ οἱ ἀγριανθρώποι; συλλογίστηκε. Τι γυροῦν οἱ Κοικουῖνοι μὲ τὸν Πιπιλουλοῦ;

Κι' ἐκὼλῃσε ταῦτί του σὺν πόρτα τῆς καλὸς βίης. Τότες ἄκουσε τὸν Κοικουῖνο νὰ φωνάζῃ μὲ θυμὸ:

—Ἐγὼ λοιπὸν σᾶς λέω πὺς εἶναι καλὸς καὶ ποτὲς δὲν θὰ γίνῃ καλότερος!

—Κι' ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος, εἶπε ἡσυχὰ ὁ Πιπιλουλοῦ.

«Ἐβγαίνει σὺν μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ μὲ τὴν πίπα του...» (Σελ. 124, στ. γ')

—Ναί, μὰ οἱ ὑπουργοὶ δὲν τάκουνα! εἶπε μὴ ἄλλη φωνή. Σήμερον τὸ πρωτὶ, λέει, ἄμα ἐξυπνήσῃ, τὸν ἔφασαν παντοῦ κι' εἶδαν πὺς τὸ κορμί του, σὲ μερικὲς μερίδες, εἶναι ἀκόμα ἀχαμνὸ.

—Τι ἔκαμε λέει; Ὅχι μὴν εἶναι ἀχαμνὸ!... Μὰ τί, γιὰ κοτόσε μᾶς θαρροῦν καὶ θέλουν νὰ μᾶς ἀποκοιμίσουν, γιὰ νὰ πάρουν αὐτοὶ τὸ καλύτερο κομμάτι; Μὰ φυσικά! ἂν τοὺς πιστέψουμε καὶ τοὺς ἀφήσουμε νὰ κάνουν, εἴτε θέλουν, δὲν θὰ μᾶς δώσουν παρὰ τὰ κόκαλα, κι' αὐτὰ πάλι ἀφῶ τὰ γλείψουν.

—Κάτω οἱ ὑπουργοὶ! φώναξαν καμμιὰ εἰκοσιπρὶ ἄγριες φωνές.

—Ἐλάτε! καιρὸς νὰ τελειώσουμε! εἶπε ὁ Κοικουῖνος. Κι' ἔδωσε τῆς πόρτας μὴ γροθί, πὺς λίγο ἔλειψε νὰ κάνῃ πῆτα τὴ μύτη τοῦ βασιλὴ, πὺς ἦταν σκορμμένος ἐκεῖ ἔξω.

—Τὸν κάναμε βασιλὴν, γιὰ νὰ τὸν θρέψουμε ὡς πὺς νὰ παχύνῃ. Ἐπάχυνε; φτάνει τοῦ πιδὶ! Ὁ καλὸς βαρεθῆκε νὰ περιμένῃ, ὁ λαὸς θέλει νὰ τελειώσῃ ἡ κοροϊδεῖα. Ἀῖριο, χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ πανηγύρι· εἶδεμῇ, σᾶς τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρετε, ἡ Ταμπουλία θὰ γίνῃ ἄνω-κάτω.

(Ἐπειτα: συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ε.

«Ὅλ' οἱ ψαράδες κι' ὅλοι οἱ κυνηγοὶ...» (Σελ. 117, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΘΩΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

(Αριθ. Έγκρ. 57.)

Κάποιον ονειρεμένου φίλου

Φίλε γλυκέ, φίλε παλιέ,
φίλε μου αγαπημένε !..
Μιανής ζωής που διάβηκεν,
αίχμασσο μου ταίρι,
κάμε να λάμπουν, με χαρά,
τά μάτια μου πού κλαίνε...
δός μου σάν πρώτα, με στοργή
τάγαπητό σου χέρι !..

Διαβάτη, σφαίρας πιδ λαμπρής,
δ παραστρατημένε !
Κάποιον ούρανο, πιδ γαλανού
σύ, μαγεμένο αστείρι,
απ' έναν ήλιο, πιδ λαμπρό,
φίλε φωτολουμένε...
πές μου, τά βοήκες της χαράς
τδ ονειρευόσουν μέρη ;

Τους τόπους που ποθούσαμε,
μιά μέρα για να πάμε,
τους βοήκες όπως τότε
έμας να καρτερούνε,
ή άδικα καθόμαστε
τά χρόνια να μετράμε ;

Πές μου !.. γιατί δέ μου μιλάς,
δ μαγεμένο πνεύμα !
Πότε κι' οι δυο ψυχούλες μας
γλυκά θ' ανταμωθούνε ;
Πότε ή μέρα αυτή θαλδή ;
Πότε δε θάναι ψέμμα,

Καλαματιανό Δουλούδι

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

(Αριθ. Έγκρ. 70.)

Μόλις ξύπνησα τδ πρωί κι'
έβγαίνα από την κάμρα μου,
βλέπω μπροστά τόν αδελφό μου,
πουν έχοταν άπό μού πη άν θέ-
λω να πίμε περιπατο.

Η ήμέρα ήταν σάν καλοκαι-
ριάτικη! ούτε ένα σύννεφο δέ
φαινόταν στόν ουρανό.

Σε μία ώρα ήμουνα έτοιμη
και βγαίναμε έξω από τη πό-
λη Πήραμε τδ δρόμο που θά
μās έφερνε πάνω στόν Άγιο-
Γιάννη. Τραβήξαμε ένα ίσιο και
λιθοστρωμένο δρόμο και έπειτα
διαβήκαμε μιά άνηφορά. Στό
διάβα μας βλέπαμε χωράφια ορ-
γωμένα, πού ένας πράσινος τά-
πης τα σκέπαζε όλα.

Βγήκαμε στην κορφή τού βου-
νού. Έδω άνοίγεται μπροστά
στά μάτια μας μεγάλο θέαμα και
ώμορφο.

Ο ουρανός απλώνεται άπό
πάνω μας γαλάζιος και δ χειμω-
νιάτικος ήλιος χώνει τις θαλπε-
ρές του άκτιδες. Δεξιά δ ήλιος,
ολοπράσινο; άπό τδ παρατά μοι-
ρασμένος σε κανονικά τετράγωνα
και άκομι πιδ πάνω τά βουνά
μέ τις χιονισμένες αδιάρες. Ά-
ριστορά, ή θάλασσα αδιάραχη πού
στά βάθη της καθρεπτίζει τδ γα-
λανό ουρανό. Καί στη μέση ή
πόλη.

Καθήσαμε στην κορφή τού
βουνού ν' ανασάνουμε λιγάκι κι'
έπειτα πάλι ήγάμε τόν κατηφο-
ρικό δρόμο για τήν πόλη. Ένώ
κατεβαίναμε, μās φυσούσε κρύο

αέρακι και δ καιρός άμέσως χά-
λασε.

Άρχισε να σκοτεινιάζει. Στόν
ουρανό φαινόταν μια μαύρα σύν-
νεφα πού δλοένα έπυκνώνανε
και σε λίγο θά ξεσπούσαν σε
βροχή.

Γυναίκα.

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

(Αριθ. Έγκρ. 66)

Η Λεωφόρος τού 'Ιδανικού
είναι έρημος. Μονο σε μιά άκρη
της ύπνώνεται πενιχρό σπιτάκι.
Κοντά του στέκεται κυπαρίσσι
πένθιμο. Κάτω, μακριά, στην
πόλη της Πραγματικότητας, θό-
ρυβος, κίνησις. Ένας διαβάτης
δ Περιπλανώμενος, διακελίων
τους λόφους, έφθασε στο άπο
μακροσμένο εκείνο σπιτάκι. Είδε
στην πόρτα του τήν μισογκρε-
σμένη ένα ξανθόμαλλο κο-
ριτσάκι άρρωστο και τδ ρώτησε :

— Πώς σε λένε, παιδάκι μου ;
— Άλ' ήθελα.

— Και γιατί κάθεται έδω, τόσο
μακριά από τήν πόλη ;

— Γιατί μās έδιωξαν και μένα
και τή μητέρα μου.

— Ποιός ;

— Ο άρρωστος της πόλεως αυ-
τής : Τδ Ψεύδος και τά παιδιά
το : Τδ Συμφέρον, ή Συκο-
φαντία, ή Άδίκη, ή Άπάτη, ή
Κολακεία, όλοι συνομοτούν έ-
ναντίον μας.

— Και ή μητέρα σου ;
— Είναι ή χήμα τού Καλού.
— Και όνομάζεται ;
— Συνειδήσις.

Και τδ κοριτσάκι δειλά-δειλά
τόν ρώτησε :

— Και τού λόγου σου ποιός
είσαι ;

— Τδ Καθήκον ! είπε και χά-
θηκε.

Δασκυνή Καταγής

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ

(Αριθ. Έγκρ. 68.)

Τού κάκου ! Δέν μπορώ να
γίνω καλό παιδί ! Τήν περα-
σμένη βδομάδα πού είχα τά γε-
νέθλια μου, δ μπαμπάς με φώ-
ναζε κι' άφου μου έδωσε ένα
ώραίο άλογάκι, μου είπε :

— Τώρα έγινες έν-έα χρό-
νων. Είσαι μεγάλος πιά κι'
είναι καιρός να διορθωθείς. Να
μη συχίζης τή μαμά σου. να μη
τραβήξης τις πλεξίδες τών αδελ-
φών σου, και πιδ πάντως να μη
τυραννίζης τόν μικρό υπηρέτη τού
μαγαζιού. Άν κάνης όλα αυτά,
θά έχης στο τέλος της έβδομά-
δας κι' ένα ώραίο τόπι !

Υποσχέθηκα και με μεγάλο
κόπο κράτησα τήν υπόσχεσή μου.

Και τδ Σάββατο ήρθε δ υπη-
ρέτης και μου έφερε ένα μεγάλο
χρωματιστό τόπι.

Εδώς τδ άρπαξα και με δύ-
ναμι τδ έριξα, για να τδ δοκι-

μάσω, στά μούτρα τού δύστιχου
μικρού, πού έφυγε κλαίγοντας !
Τού κάκου ! Δέν μπορώ να
γίνω καλό παιδί !

Γιό τήν αντίγραφη

Μίρκα

ΑΝΟΙΞΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

(Αριθ. Έγκρ. 61.)

Τό φεγγαράκι, άκούραστο, τρέ-
χει παίζοντας με τδ σύννεφα πού
βρίσκονται 'στο δρόμο του. Η
θάλασσα ήσυχη, ήσυχη, σά να κοι-
μάται κι' αυτή μαζί μ' όλη τή
φύση, σά να ξεκουράζε ά ύστερα
άπό τδ δαρμό μιάς δάκερης ή-
μέρας, άσημώνεται απ' τδ χλωμό
κι' άτονο φώς πού τδ φεγγάρι
της χύνει.

Παντού μιά ήσυχία έχει ά-
πλωθή και μόνο δ τζιτζικας ά-
κούγεται καθαρά μέσα 'στη σι-
ωπή της νύχτας, πού τραγουδεί
σα να νανουρίζη τή φύση πού ή-
συχα κοιμάται.

Όλοι κοιμούνται ! Κι' αυτές
υι μικρές τρελλές πεταλούδιτσες
με τάσπρα των φτεράκια έπα-
ψαν πιά τδ κυνηγητά τους και
κοιμούνται γλυκά 'στis μυρωμέ-
νες άγκάλες τών λουλουδιών πού
έχουν, κλείσει τά πέταλά των ένψ
ένα έλαφρό αεράκι τά κινάει
ρυθμικά σά να θέλη να τάπο-
κοιμήση...

Κι' δ χρόνος γοργότερος περ-
νάει. κυλάει σάν τδ τρεχούμενο
νερό μέσα 'στην κοίτη του.

Βασιλεύς Άδάμας

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

(Αριθ. Έγκρ. 58.)

Ο Τοτός χειροτονήθη
άπό τώρα στρατηγός.
Άπό άδελφια τών ξαδέλφια
σηματίζεται στρατός.

Με όμπρέλλες για τσιφένια.
Με μπαστούνια για σπαθιά.
Με καρέκλες για κανόνια.
Πάνε όλοι... στη φωτιά !

Μά ένψ δ Τοτός τούς λέει
πως στή μάχη δ στρατός
πρέπει να πανή γενναίος, —
όλους πιάνει πανικός,

Και τδ βάθουνε στά πόδια
και στρατός και στρατηγός,
γιατί πέρας άπό μπρός τούς
ένας... ένας ποντικός !

Ναυπλιακός Άστής

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Αριθ. Έγκρ. 69.)

Ο άερας έπαιρνε τούς ήχους
της βρυχνης τού ξωκλήσιου
κιμπάνας. Η άνθροσολιστη φύση
σκόρπιγε τδ γλυκό της άνοιξιό-
τικο μύθο πού παράβγαίνα με τδ
θυμιάμα τού 'ξωκλήσιου και τ'
αηδονάκια άποτελείσαν μαζί
με τόν άμυρτωλό, —γονατισμένο
μπρός στην Παναγία, —τήν προ-
σευούλα τους στόν Πλάστη

Σηκώθηκε ύστερ' άπό πολύωρη
προσευχή δ άμαρτωλός κι' άφου
άναψε τδ καντήλι της Παναγίας —
τάμα — και φίλησε τδ χέρι τού μο-
ναχού, πήρε τδ κατηφορικό μονο-

πάτι, έλαφρωμένος άπο
ρος τών άμαρτιών του.
Ο μοναχός άκολού-
μαύρη του σιλουέτα άνά-
τά δένδρα ως πού χάθηκε
'Ελληνικό

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας κύριος : — Κωστά
τρέπεται να τρώς ψωμί στο
Κωστάκης : — Να ξερέ-
σι τρώω ψωμί πολυτέλει
Έστάλη από τού Δοξασ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑ

Άθήναι. 38 δδδς Εβρ-
τήν 28 Μαρτίου 192

Η 'ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ' ΕΞΕΛ

Με αυτό τδ φύλλο, σās σε
Δελτίο Παραγγελίας γιό τήν
φούλα μου. Τ' ώραίο βιβλί-
ο τώρα τυπωμένο, έτοιμο. Καί
λάδη άμέσως, όποιος στείλη τ
τιμο. πού, καθώς βλέπετε, είνα
15 δραχμές. (έκτός τδ ταχυ-
1 δρ. για τδ 'Εσωτερικό, δ
για τδ 'Εξωτερικό.)

Τόσο έχουν κι' οι άλλοι τ
'Βιβλιοθήκης' μου, (έκτός τ
γέλου της 'Αγάπης' πού έχ
Και δέν θέλησα να κάμω άκρ
τήν 'Αδελφούλα μου', μολο
μερα οι τιμές τού χαρτιού
τυπωτικών είναι άφάνταστες
να σās πώ, δτι μόνο τδ χα
έξω φύλλο, πού έλλοτε θά τ
50 δραχμές τδ δεσάδα, τδ π
σήμερα 1700 ! Μπορείτε λο
συμπεράνετε τί έξώδεψα για
βιβλίο !.. Βιβλιοράκια από 6
πογραφικά φύλλα, χωρίς είκ
πρόσχυο χαρτί, διατιμώνται
8, 10 και 12 δραχμές. Πόσο
έπρεπε να διατιμώη αυτή ή
φούλα' με 12 τυπογραφικά
(200 περίπου σελίδες), με
χαρτί, με 24 εικόνες και με
έξωφύλλο, τυπωμένη στο καλ
πογραφείο ; Δεν πείνετε δραχ
σήμερα, είναι καθυστερό χαρ
'Αλλά δέν είναι μόνο τδ
έσωτερικό, είναι και τδ περι
'Από τά λίγα, τά έλάχιστα μ
ρηματα για παιδά πού γρά
στή γλώσσα μας, ή 'Αδελ
είναι τδ καλύτερο. Άμιλλάται
καλύτερα τών ξένων συγγραφέ
ένα βιβλίο πού τέρεπε, συγκιν
σκει, μορφώνει, ήθικοποιεί. Κ
έν' άληθινό λογοτέχνημα πού
είδικ έυχάριστη τδ διαβάζ
κροί και μεγάλοι. Σās τδ συ
θερμά. Θά σās ένθουσιάζη.

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Με αυτό τδ φύλλο, σās σε
Δελτίο Παραγγελίας γιό τήν
φούλα μου. Τ' ώραίο βιβλί-
ο τώρα τυπωμένο, έτοιμο. Καί
λάδη άμέσως, όποιος στείλη τ
τιμο. πού, καθώς βλέπετε, είνα
15 δραχμές. (έκτός τδ ταχυ-
1 δρ. για τδ 'Εσωτερικό, δ
για τδ 'Εξωτερικό.)

Τόσο έχουν κι' οι άλλοι τ
'Βιβλιοθήκης' μου, (έκτός τ
γέλου της 'Αγάπης' πού έχ
Και δέν θέλησα να κάμω άκρ
τήν 'Αδελφούλα μου', μολο
μερα οι τιμές τού χαρτιού
τυπωτικών είναι άφάνταστες
να σās πώ, δτι μόνο τδ χα
έξω φύλλο, πού έλλοτε θά τ
50 δραχμές τδ δεσάδα, τδ π
σήμερα 1700 ! Μπορείτε λο
συμπεράνετε τί έξώδεψα για
βιβλίο !.. Βιβλιοράκια από 6
πογραφικά φύλλα, χωρίς είκ
πρόσχυο χαρτί, διατιμώνται
8, 10 και 12 δραχμές. Πόσο
έπρεπε να διατιμώη αυτή ή
φούλα' με 12 τυπογραφικά
(200 περίπου σελίδες), με
χαρτί, με 24 εικόνες και με
έξωφύλλο, τυπωμένη στο καλ
πογραφείο ; Δεν πείνετε δραχ
σήμερα, είναι καθυστερό χαρ
'Αλλά δέν είναι μόνο τδ
έσωτερικό, είναι και τδ περι
'Από τά λίγα, τά έλάχιστα μ
ρηματα για παιδά πού γρά
στή γλώσσα μας, ή 'Αδελ
είναι τδ καλύτερο. Άμιλλάται
καλύτερα τών ξένων συγγραφέ
ένα βιβλίο πού τέρεπε, συγκιν
σκει, μορφώνει, ήθικοποιεί. Κ
έν' άληθινό λογοτέχνημα πού
είδικ έυχάριστη τδ διαβάζ
κροί και μεγάλοι. Σās τδ συ
θερμά. Θά σās ένθουσιάζη.

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Με αυτό τδ φύλλο, σās σε
Δελτίο Παραγγελίας γιό τήν
φούλα μου. Τ' ώραίο βιβλί-
ο τώρα τυπωμένο, έτοιμο. Καί
λάδη άμέσως, όποιος στείλη τ
τιμο. πού, καθώς βλέπετε, είνα
15 δραχμές. (έκτός τδ ταχυ-
1 δρ. για τδ 'Εσωτερικό, δ
για τδ 'Εξωτερικό.)

Τόσο έχουν κι' οι άλλοι τ
'Βιβλιοθήκης' μου, (έκτός τ
γέλου της 'Αγάπης' πού έχ
Και δέν θέλησα να κάμω άκρ
τήν 'Αδελφούλα μου', μολο
μερα οι τιμές τού χαρτιού
τυπωτικών είναι άφάνταστες
να σās πώ, δτι μόνο τδ χα
έξω φύλλο, πού έλλοτε θά τ
50 δραχμές τδ δεσάδα, τδ π
σήμερα 1700 ! Μπορείτε λο
συμπεράνετε τί έξώδεψα για
βιβλίο !.. Βιβλιοράκια από 6
πογραφικά φύλλα, χωρίς είκ
πρόσχυο χαρτί, διατιμώνται
8, 10 και 12 δραχμές. Πόσο
έπρεπε να διατιμώη αυτή ή
φούλα' με 12 τυπογραφικά
(200 περίπου σελίδες), με
χαρτί, με 24 εικόνες και με
έξωφύλλο, τυπωμένη στο καλ
πογραφείο ; Δεν πείνετε δραχ
σήμερα, είναι καθυστερό χαρ
'Αλλά δέν είναι μόνο τδ
έσωτερικό, είναι και τδ περι
'Από τά λίγα, τά έλάχιστα μ
ρηματα για παιδά πού γρά
στή γλώσσα μας, ή 'Αδελ
είναι τδ καλύτερο. Άμιλλάται
καλύτερα τών ξένων συγγραφέ
ένα βιβλίο πού τέρεπε, συγκιν
σκει, μορφώνει, ήθικοποιεί. Κ
έν' άληθινό λογοτέχνημα πού
είδικ έυχάριστη τδ διαβάζ
κροί και μεγάλοι. Σās τδ συ
θερμά. Θά σās ένθουσιάζη.

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Μην ξεχνάτε πως δ χρόνος μας άρχι-
ζει 1η Δεκεμβρίου, ώστε ή Γ' Τριμη-
μηνία θά είναι 'Ιούνιος-Αύγουστος και
ή Δ' Σεπτέμβριος-Νοέμβριος.)

Έπρεπε λοιπόν σ' αυτό τδ φύλλο να
δημοσιεύσω δια τδ έγκριμένα για
τήν Α' Τριμηνία. Άλλά δέν έχωρού-
σαν. Σās προείπα έλλως τε δτι θά
έμεναν έξω μερικά. Καί κατ' ανά-
κρη, άρρητα τά έόμενα : τδ 'Υ' αριθ.
54 (Πρώτοι Στίχοι) τού Φύλλου.
Γιατί στο τέλος είχε δυο στιχουργικές
άνωμαλίες πού δέν μπόρετα να τις
διορθώσω, άι κι' έκοπίασε πού. Τδ
'Υ' αριθ. 59 (Γαλήνη) τού Νηολό-
σου. Ήταν έκτενης, ήθελε γενναί
να βλέπουν αυτά τά πραγ-
ματά, δια τδ μάτια δέν
'Η, κι' άι άνοίγουν, δέν

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας
τελείωνει. Για τόν ίδιο λόγο, κ
τοπος μένει και γι' Άλληλογραφί
Ο κ. Φαίδων, 'Ελληνικό

Η προκήρυξις τού Διαγωνι-
προς σύνθεσιν Πνευματικών 'Α-
σεων αναβάλλεται για τδ έρχο
γιατί σ' αυτό, καθώς βλέπετε, έ
να μπουν τδ ύπολειπόμενα κομ
της Σελίδος της Α' τριμηνίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Δοκίσεων τοῦ φύλ 48

705. Πυραλίσ, (πύρ, ἄλυσ).—
706. Μερόπη (μέ ρω πι).—707.—
Δυνών-βον. —708. Ἐνφ-Νῶε.—
709. Ὁ Παῦλος. ἡ παῦλα.

710. Σ Ν Σ Α

Ο Ο Ν

Ρ Κ Λ Ι

Υ Α Υ Ι Η Α Α Ν

Σ Σ Μ Υ Δ

Ο Ω Ρ Α

Ν Ν Α Σ

711—715. Διά τοῦ Α: Πάρος, Ρέα, Ἀφίον, ἀκίη, φάσις.—716. ΜΕΜΦΙΣ (ἄΜμουδιά, πῆλῳριος, ἔΜμονος, ὠΦέλιμος, ἱμιος, ἡ-Συχος).—717. Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ.—718. Ὁ Ἰδας ἦτο ἕνας μάντις.—719—721. Πάρος (par, os). 2. Κάλυμνος (cas, lime, pose). 3. Δέρος (lait, rosse).—722. L' argent fait tout, l' argent fait la guerre.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τί-
λημμα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
ἐπὶ 50, καὶ μὲ κεφαλαία 100. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 2.
Ἡ προσηλωμένη εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' -- 485)

Διαπλασόπουλα, προσπαθήσατε
καὶ βρῆτε αὐτὴ τὴν ἀσκησιν
καὶ θὰ ἀνταμωθῆτε: «θνητὴν
ἰθὺ ψη λφινανη ποχ μαιδιγχνυχ
λαι ει θιφοχ ψο γιηωφι».

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

(ΚΓ' -- 486)

Κοπέρνικος = Κέλλιν Βέμπερ =
Παπαδάκης. (Γιὰ νὰ γνωρί-
ξῃς τοιοῦς χτυπᾶς!)

ΤΡΟΥΓΕΡΑ-ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' -- 487)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκο-
σμο, χαίρετ' ὅλους ἰδιαίτε-
ρως Ἀλ. Μοσχονᾶν καὶ Ἑλλη-
νικὸ Ἰδανικὺ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' -- 488)

Γκόβα, μπλοφὲς ἄλλοι, Μοσχο-
νᾶς ἐγκαίρως εἰδοποιήθη περὶ
ὑποθέσεως Κολοκοτρώνη

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' -- 489)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκο-
σμο, παρακαλῶ τοὺς ἀστυνο-
μικοὺς νὰ τεθοῦν ἐπὶ τὰ ἔγγραφα
Τιτίκα

(ΚΓ' -- 490)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλα-
σιακὸν ἀντιστοίχισμα πρὸς
καταδιωχτὴν Τρουγέρα, ζιτῶ συμ-
μαχίαν Καρούμπα-Καρκαλέτσου,
ῥωρίσατε συνεννόησιν.

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(ΚΓ' -- 491)

Σὰν καλὸς ἀγωνιστὴς καὶ ἐγώ,
Σὶ δόστε μου μιὰ ψήφο.

ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

(ΚΓ' -- 492)

Φ' ῥή, Βεατρίκη, Ἄρη, Τριαν-
ταφυλλένια, θὰ ὑποχρεωνό-
μουν ἂν λαβαίνατε καὶ σεῖς μέ-
ρος στὸ φτωχὸ Διαγων. μου (ΚΓ-
436). Γαλανὴ Σταυροφόρα, Βυ-
ζάντιον, εἶσι ἀνταποδίδουν τε-
τραδία;.. Ἰωνικὸς Οὐρανός

(ΚΓ' -- 493)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Ἡ σημασία τῆς «Σ. Β. Σ. Δ.»
μεταβάλλεται.

(ΚΓ' -- 493)

Μυστηριώδη Ἰππότη, καιρὸς
ἦταν. Φίλοι λοιπόν. Ἄλλη φο-
ρὰ πρόσεχε· εἰ Ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μυστικά: ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΓ' -- 494)

«Ομίχλη», δὲν κυτᾶτε τὰ χά-
λια σας μόνο θέλετε καὶ ἄ-
νακαλύψετε νὰ κάμετε. Ντροπὴ
σας. Στοιχηματίζουμε 30 δρ. γιὰ
τὴν ἀνακάλυψή σας; Δὲν ντρεπό-
σατε λίγο. Ἀνακαλύψετε καὶ
τὴν «Τριανδρία», προκομμένοι
συμμοριταί! ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΓ' -- 495)

Κ' ἐγὼ μαζί σου, Ζουλοῦ.
Καρούμπα, Καρκαλέτσε, καὶ
ἐγὼ ἀρνόυμαι ν' ἁμολήσω τὸ
ζουνάρι σας.

Ἑλλάδας Ἀγκιλιά, ἔχεις τὴν
ψήφο μου. Ἐσμε

(ΚΓ' -- 496)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. Μ.

Στείλατέ μου καθέννας ἀπὸ ἕνα
τετραδιάκι τρία πιὸ πετυχη-
μένα θὰ βραβευθῶν. Βραβεῖα
πρωτότυπα Προθεσμία μηνιαία.
Περιμένω... Στείλτε: Ἀριστ. Γα-
βριατόπουλον, Θήβας.

(ΚΓ' -- 497)

Οἰδρυθεὶς νέος σύλλογος «Τσε-
τσέ», σκοπὸν ἔχει νὰ σὺς κεν-
ταίει καὶ νὰ παθαίνετε ἀφασίαν.

(ΚΓ' -- 498)

Τῇ ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ ἡ-
μετέρου Συλλόγου, δυνάμει τοῦ
4ου ἀρθροῦ τοῦ εἰσωτερικοῦ κα-
ταστατικοῦ, καθαιρεῖται τοῦ ἀξι-
ώματος τοῦ ἀντιπροέδρου ὁ Κ. Α.
Δαστρινογιάννης.

Δ. Σ. Σ. «ΕΛΠΙΣ»

(ΚΓ' -- 499)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΛΠΙΣ»

Α' βραβεῖον: Αὐθ. Παράσχος. Β'
βραβ. Γάιος Γράκχος. Γ' βραβ.
Καρούμ, ἰσοτιμὸς: Φρῆτος. Ἐ-
παινος: Ὁρτενοῖα, Λαβύρινθος.
Ἀλογόμυγα, Κολόμβος, Κόρακας
Ἀλεξανδρείας, Πανταχοῦ Παρών.
Εὐχαριστοῦμεν τοὺς λοιπούς.
Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες
ὅπως ζητήσουν τὸ ποσὸν τοῦ
βραβεῖου τῶν παρὰ τῆς Διαπλά-
σεως.

(ΚΓ' -- 500)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣ»

Γενομένων ἀρχαιοεπιστῶν ἐξελέ-
γησαν: Πρόεδρος: Κ. Θεώνης
Ἀντιπρόεδρος: Συριανὸ Λουκοῦμι,
Γραμ. καὶ Ταμίας: Ψευτής. Σύμ-
βουλοι: Ι. Ματθαίου, Γ. Γαζής,
Νεαφὸς Βιολιστής. Δ[ίς]: D. G.
Englesos, Cameh Charkass
No 1, Caire (Egypte)

(ΚΓ' -- 501)

Παρόρμα: Στὴν ἀγγελία ΚΓ-
405 τῆς Τριανταφυλλένιας ἡ λέ-
ξις: ὑποστηρίζετε, πρέπει νὰ διορ-
θωθῇ: Ὑποστηρίζω.

(ΚΓ' -- 502)

Προκηρύσσω Διαγων. Μ. Μυσ-
τικῶν. Βραβεῖα δύο. Προθεσ.
δύμημος. Δ[ίς]: Μαργαρίταν Γε-
ωργιάδου, Λάρινα (Κύπρου)
Ἀφελὴς Κυπριοπούλα

(ΚΓ' -- 503)

Αποτελέσματα Διαγων. ΜΥΣΤΗ-
ΡΙΑΔΟΥΣ ΙΠΠΕΥΣ. Ἔλαβα
ἐν ὄψ 35 τετραδία μεταξὺ τῶν
5 καλλιτέρων ἐντέθῃ κλήρος. Α'
βραβεῖον: Σίγγλσρ, Β': Βασίλισσα
στὶς Παπαδόγες, Γ': Μιράντα
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' -- 504)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ: Πρόσκοποι
ἔλατε νὰ ἐνδοθῶν ὁλοὶ ἕνα με-
γάλον σύλλογον ὑπεράνω τῶν κομ-
μάτων πρὸς διάδοσιν τῶν ὑψηλῶν
τοῦ προσκοπισμοῦ ἀρχῶν στὴ
νεολαία. Γράψατε: Σ. Παπα-
γεωργίου, Ἀπελλοῦ 1, Ἀθήνας

(ΚΓ' -- 505)

Κινεζικὴ Δημοκρατία, ἂν ἀπὴν-
κτησάτο στὸ διαγων. σου, δὲν ἔ-
πεται ὅτι ἔγινε καὶ ἀκόλουθος
ἀντιπροσωπείας Πατρῶν. Παρα-
κάλεω, ἀνακαλέσατε. Φάσμα

(ΚΓ' -- 506)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ' -- 507)

Στὴν Ὀμίχλη: Ὀμίχλη πρᾶμα
Σάστατο, χάνεται στὴ στιγμή,
μόλις τοῦ Φλόκου αἰσθανθῇ τὴν
ἐλαφρὰ πνοή. (Ἀρχηγός): Μαί-
στρος: Δενδρινός Σπ. (Ὑπαρχηγός):
Καταγίς: Πετρόπουλος Δαλῆς,
(Γραμματεὺς): Τραμουτάνα: Μι-
νέντας Ἰω. (Ταμίας): Σιμόν:
Τσεκούρας Δημ. (Σύμβουλος):
Βροντή: Τσουκας Γεώργ. καὶ Σο-
ρόκος: Τσουκας Φώτ. Βλέπετε μὲ
λεπτομερείας. Παιδιά, νὰ ξέρετε
ὅτι τοῦ καθενὸς γνωρίζω τὸ ὄνο-
μα. Κι ἂν ἔχει κανένα ποῦ δὲν
ἔχω, εὐκόλα θὰ τὸν εὑρῶ. Ὀμί-
χλη, τὰ συλληπτηρίά μου. Ὑπο-
στηρίζω τὴν «Μ. Κ. Γ.» ἐναντί-
ον τῆς Βροντῆς. — Ὁνειρο τῆς
Κύπρου, Φλόκος κ. α.

(ΚΓ' -- 508)

— ΣΑΧΛΑΜΑΡΙΕΣ —
Ψευτοπαλληκαροῦ ΖΟΥΛΟΥ,
νὰ μὴν παρεδωχῶνς.
μὲ τέτοια πῆν ὑπόληψις
δὲν μὲς τὴν σολεγκόνεις
γι' αὐτὸ λοιπὸν περιλαβε
καὶ σὸ τὴ σφεντονία μὲς
καὶ ἂν ἔβρις, βεφανέρωσ
καὶ τὰ ὀνόματά μὲς.

Ῥχ! Θέ μου, τὰ μεγαλεῖα σου!!
ΚΑΡΟΥΜΠ. ΚΑΡΚΑΛΕΤΣ.

(ΚΓ' -- 509)

ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ καὶ Comrapu,
ἀφχαριστιόμαστε γιὰ τὰ γαι-
δουράγκαθα.

Δὲν κάνατε τὴ «Σέσουλα»,
ΒΑΡΩΝ καὶ ΧΟΔΕΡΑ.
μὴν ἔχουμε κομπότροπες
καὶ μὲς σὰν τὸν ΤΡΟΥΓΕΡΑ;

Στὸ φιλαρκοῦ μὲς Α. Βετιόγλου,
(Ἀρχηγὸς τῆς «Σ. Β. Σ. Δ.»), δί-
νουμε τὸν Ἀσμηνίον σταυρὸ τοῦ
Ταγματὸς τῆς ΚΑΤΙΣΦΟΛΑΣ

Οἱ βλάμηδες ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ
(ΚΓ' -- 511)

Σμυρνάτε Μάρτυρα (Μανούσος).
Ἄλλοτε νὰ φέρεσθε καλλιτε-
ρα. Δὲν φοβοῦμαι. Τρελλὴ Πε-
ταλούδα (Κλειὸ Καλοῦδη).

(ΚΓ' -- 512)

Παρατιούμενος τῆς ΟΜΙΧΛΗΣ,
Πεύχομαι εἰς αὐτὴν καὶ πρὸ-
δον. ΜΑΙΣΤΡΟΣ

(ΚΓ' -- 513)

Χαιρετοῦμεν σύλλογ. «Βροντήν»
Ἀνδρῶτε, δεχέσθαι νυμμάχιον
μας;—Τίγρις, Κόμησα Μπαρμπι-
ρόλη.

(ΚΓ' -- 514)

Αγοροκόριτσο, Μονακριβή, Τρι-
ανταφυλλένια, Μαργαριταρέ-
νια, Ἀνεμόνη, Κίρκη, Ἀφρο-
κρίνο, Βαμβάκια, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μυστικά: Στείλατε: Νίκον
Μανούσον p. r. Ἀθήνας.

(ΚΓ' -- 515)

ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

(ΚΓ' -- 514)

Κατὰ παράκλησιν πολλῶν
ρατεῖνω διαγωνισμοὺς μο-
μήνα. Βραβεῖα πρωτότυπα.
Ἰωάν. Κυριαζ-

(ΚΓ' -- 515)

ΚΟΠΕΡΝΙΚΟΣ = ΑΝΔΡ. ΜΑΜΑΛΟ
Ἀχ! pardon γιὰ τὴ χαλάρωσι
Σοῦ τὴν κάναμε γιὰ πάστρα
ΧΟΛΕΡΑ,

(ΚΓ' -- 517)

Φράουλα, ὑπερευχαριστῶ. Π
Σουφραζέττα τῆς; Αἰγύπτ
ὑπνο ἐλαφροῖ! Πανταχοῦ Πα

(ΚΓ' -- 518)

Α ΠΡΟΟΠΤΗ ΣΦΕΝΤΟΝΙΑ
ΖΟΥΛΟΥ Η ΠΟΛΥΣΕΝΗ ΟΜΗ
QUEL PREMOUARRR!!

ΚΑΡ-ΚΑΡ, δὲ μὲς θαυμάζει
«ΣΒΣΔ» = Σ(ύλλογος Β(ουβ
ὦν) Σ(υμμορία) Δ(αμαλίων)
μοῦστε ἐοσίς. — ΧΟΛΕΡΑ, ΓΥ
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

(ΚΓ' -- 519)

Μὲ τὴν λεβέντισσα ΖΟΥΛΟΥ
καὶ οἱ δύο μὲς συμμάχοι
Καὶ τὸ ζουνάρι τῶν ΚΑΡ-ΚΑΡ
χωρὶς ντροπὴ πατοῖμε.

Ρε Καρούμπα, Κίρκη κλέτσο,
σὶς ἀλλάζουμε τὸν ἀδόξα
Καταλαβοῦ;

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ, ΠΛΑΝΟΔΙ

(ΚΓ' -- 520)

ΑΡΗ, ΡΙΤΑ, ΖΟΥΛΟΥ
Ἀλοιπὰ Διαπλασόπουλα. ἀντ
λάσσουμε Μ. Μυστ; Ἀπα
τάχιστο. Γράψατε: Μίνωα
λανάκην, Νικοδήμου 7, Ἀθήν

(ΚΓ' -- 521)

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ Μ. ΜΥΣΤΗ
Γράψατε: Σταυρὸν Μα
κόν, Ἰωσήφ Μομφερράτου
Συνοικία Ἀρεως, Ἀθήνας.

(ΚΓ' -- 522)

«ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ»
Ἐλλειψιπλανήσεως ἀκυροῦ
ὁ α' Διαγωνισμός μας.
τοὺς στείλνοντας στέλλομεν
καλλιτεχνικὴν κάρταν.

Β' ΚΑΛΙΤΕΧΝ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Καρτῶν—Μ. Μυστικῶν. Β
βεῖα διπλάσια τοῦ πρώτου. Π
θεσμία δέμημος. Δ[ίς] ἡ αὐτὴ
ΙΟΥΛΙΑΝΟ!

(ΚΓ' -- 523)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1880)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ 4
ἐπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 15-
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τῶν
δραχ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ α'
στελλόμενος δραχ. 16 διὰ
ἑσωτερικὸν καὶ δραχ. 20
τὸ ἑσωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1895)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες
μοι, 29 ἐν ὄψ. Ἐκαστος τῶν
ἀρραφῶν δραχ. 47 καὶ ραμμένος
50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκασ-
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω-
μὰς: Διὰ τὸ ἑσωτερικόν δὲ
ὁ ἀρραφὸς καὶ δραχ. 3 ὁ ρα-
μμένος, διὰ δὲ τὸ ἑσωτερικόν
12,—αἰτε ἀρραφὸς αἰτε ραμμέ-